

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
פרשת תולדות השע"ה

כבוד הורים

שהוא חשש שיצחק אביו
יגלה את התוכנית שלהם.

בסוף הפרשה, יצחק ורבקה
בקשו מיַעקב שילך לפדן ארם
אל לבן. יַעקב קים את בקשתם
ויצא לדרך הרחוקה.

כֵּן, ילדים, נלמד גם לעצמנו
כמה חשוב לכבד את ההורים
שלנו, אפילו אם זה לא תמיד
פריך ונח. זו מצוה גדולה!

שבת שלום!

בפרשת השבוע "תולדות" אנחנו
פוגשים את מצות כבוד ההורים.
אפילו עשו הרשע, שדרכו לא
היתה כל כך טובה - כבד את
אביו. כאשר יצחק בקש ממנו
להביא לו ציד לאכול, עשו מהר
לעשות זאת.

גם יַעקב אבינו כבד את הוריו
ושמע בקולם. כאשר רבקה
בקשה ממנו להביא גדיי עזים
כדי שהיא תכין מטעמים ליצחק,
יַעקב קים את בקשתה - למרות

4 תפסת מרובה
לא תפסת!

7 כידמידת
מילים

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:
Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי

התאונה וכיבוד הורים

"תודה לא-ל, יוסי, שיצאת ככה מהתאונה ולא גרוע יותר", מיהרו הוריו לנחמו ולעודדו. במשך ימי אשפוזו, זכה יוסי לביקורים רבים של חבריו לכיתה ובני משפחתו.

"החלמה מהירה, יוסי. יצאת בזול", ברכו אותו האחיות והרופא המטפל, בשחרורו מבית החולים.

"מה עכשיו? מה עליך לעשות מרגע זה?", שאלו חברים את יוסי בביקור בביתו.

"קודם כל, אני מבקש חתימה אישית על הגבס מכל אחד", פתח יוסי דברו. בכך הסיר את המתח שהרגיש סביבו.

"לפי ההוראות שקבלתי, אוכל לחזור לכיתה. את הגבס יורידו לי רק בעוד כחודשיים. הגבס אמנם יגביל אותי מעט, אך לא אתן לו יותר מדי להפריע לי".

יוסי חזר לבית הספר למחרת שחרורו בתחושת ביטחון שיעמוד במשימות

"אבא, שים לב, עוקפים אותך", קרא יוסי בבהלה לאביו דן למשפחת לוי. היתה זו עקיפה מפתיעה ללא הבהוב הפנס המתאים, ובמהירות עצומה.

"טראח", רעש חזק של פגיעה במכוניתם. המכונית העוקפת לא הצליחה להשלים את העקיפה והתנגשה ברכב של משפחת לוי.

"אתה בסדר, יוסי?" שאל דן את בנו.

"כואב לי, כואב לי מאד" נאנח יוסי.

המכה היתה קשה, יוסי נפגע בידו הימנית.

אמבולנס שהגיע בתוך שתי דקות, פינה את יוסי לבית החולים "הלל יפה" שבחדרה. יתר הנוסעים - דן ושלוש הנוסעים ברכב העוקף, יצאו שלמים בגופם, ברוך ה', פרט ל"מכות יבשות" כואבות, אך לא פגיעה באיברים. ליוסי גילו שברים בידו הימנית, והוא אושפז במחלקה האורטופדית. הוא נשאר בבית החולים במשך שבועיים וגובס בידו.

"תודה לכם האחיות, הרופאים וכל הצוות, על הטיפול המסור", הודו ההורים ויוסי לכל הצוות וגם העניקו להם מתנה - משחק למחלקת הילדים בבית החולים.

"יוסי, בשבוע הבא אנחנו רוצים לקיים מסיבת הודיה על שניצלנו מהתאונה ועל החלמתך", הודיעה אמא ליוסי.

"תודה לכם, הורי היקרים, אתם לא מפסיקים לפנק, ובחום רב".

למסיבה הוזמנו בני המשפחה הרחבה, השכנים וחבריו לכיתה. במהלך המסיבה ביקש גם יוסי לומר כמה משפטים:

"אבא, אמא, אין בפי מלים להודות לכם. תודה על כל מה שנתתם לי. בהזדמנות זו, אני מודה לכם על שגידלתם אותי מאז שנולדתי ועד היום, מתוך מסירות, חום ואהבה רבה. ובמיוחד מאז התאונה הקשה שעברנו, לא עזבתם אותי לרגע".

הלימודיות, וגם ישחק בהפסקות כמה שרק יוכל.

"מה קורה, יוסי?" פנה אליו מנהל בית הספר בהפסקה. "אני רואה שאתה שמח, לא על מה שקרה, כמובן, אלא על מה?"

"אכן על מה שקרה, על מה שרק קרה ולא יותר. על זה שרק שברתי את היד ויכולתי לחזור לחיים".

"תודה לא-ל ולהוריך המסורים שדאגו לך מרגע התאונה ועד היום".

"נכון, המנהל, אני לא שוכח לרגע את התמיכה והעזרה של ההורים שלי בתקופה הזאת, בעצם, כמו תמיד".

מסיבת הודיה

עברו חודשיים מאז אושפז יוסי. בביקורת בבית החולים, נבדק יוסי והוחלט שניתן להוריד לו את הגבס.

תפסת מרובה לא תפסת

כשמצא עץ עם פירות נאים למראה, התקרב והחל קוטף לעצמו מפירות העץ.

המלך התבונן בנעשה, אך חשב: בטח זהו אדם מסכן ועני, ואין לו ברירה אלא לקחת מהפירות שלי. אוותר לו על המעשה הזה.

אך הזר לא הסתפק בזה. הוא עמד וחשב: מדוע אני צריך לקטוף פרי פרי ולבזבז את זמני? אקח ענפים שלמים עם הפירות שעליהם! אמר ועשה: הוא החל לחתוך ולכרות ענפים מעצי הפרי, וגרר אותם לכיוון הפרצה.

חמתו של המלך החלה לבעור בו, וכעסו גבר. ובכל זאת הוא התאפק, ולא עשה דבר.

אמנם הגנב לא הסתפק בזה. "מדוע שאגרור את הענפים אחד אחד? אעקור את העץ כולו, ואקח את כל הפירות בבת אחת!", חשב האיש, ופנה לביצוע זממו.

המלך, שראה את הגנב מתחיל למשוך את העץ בכוונה לעקור אותו לגמרי, לא יכול יותר

היה פעם מלך גדול, ולו ארמון גדול שסביבו היתה גינה גדולה ומטופחת. בגינה היו עצים ופרחים, נאים מאוד. בין העצים היו גם עצי פרי, שהיו מצמיחים פירות נאים ומשובחים ביותר.

המלך היה עסוק מאוד ובדרך כלל לא היה לו פנאי לשבת ולהתבונן בגן הנאה שסביב ארמונו.

יום אחד, מצא המלך זמן לנוח מעט. ישב המלך בארמונו, מול החלון הגדול הצופה לגינתו היפה. הוא נהנה מאוד למראה עיניו, והדבר הוסיף למצב רוחו המרומם.

אך לפתע זיהו עיניו פרצה בגדר שסביב הגינה והארמון. דרך הפרצה ראה המלך אדם שמשתחל ונכנס לתוך הגן המטופח.

האדם הזר נכנס לגינה, התבונן סביבו וחיפש את עצי הפרי, בעלי הפרות המשובחים.

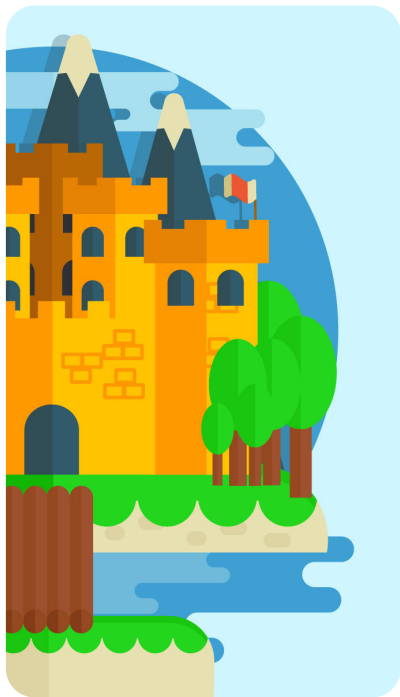
לשבת בשקט. הוא רץ החוצה אל הגינה, ובצעקות רמות עצר את הגנב.

כשהגיע המלך אל הגנב, אמר לו: "דע לך, שלמרות שבאת לקחת מפרותיי ללא רשות, לימדתי עליך זכות ולא קמתי לסלק אותך. גם כשראיתיך חותך את ענפי העץ – למרות שכעסתי מאוד – בכל זאת לא יצאתי לגרש אותך. אבל אתה לא הסתפקת במועט, ורצית לעקור את העץ כולו. עכשיו הפסדת הכול, וגם אצווה על משרתי להכניסך לבית הכלא!" באשמת גניבה חמורה.

. . .

כל אחד רוצה להרוויח יותר, ולהצליח יותר בכל דבר. אמנם לפעמים אנחנו צריכים לדעת להסתפק במועט, ולא לקחת לעצמנו יותר מדי.

לפעמים, כאשר מנסים לקבל יותר מדי - מפסידים גם את מה שהיה קודם לכן.

פינת משחקים

שאלות בפרשה

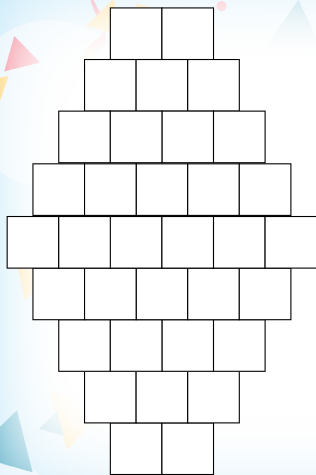
1. בן כמה היה יצחק כשנשא את רבקה לאישה?
2. מדוע הלכו יצחק ורבקה לגרר?
3. מה נִשְׁמו של מלך פלשתים?
4. איך נקראה הבאר שעליה לא רבו הרועים?
5. איך קראו לאשתו של עשו? (יש כמה תשובות)
6. מי אמר למי: "ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'?"

חידת חדגא: מצאו בעל חיים שמוזכר בפרשה פעמיים!

פרסים מחכים
לכם באתר!
שמות הזוכים
יפורסמו באתר

כרמידת מילים

חילת שאלה

לרוויה!

לאומים

לא רבים

רבקה הכינה ליצחק

גלידה במגוון _____

כלי כתיבה

לא הרבה

גוי

חידת פולקע: יצחק ורבקה בקשו מיעקב את אותה הבקשה, אך
מסיבות שונות. מהי הבקשה? (סוף הפרשה)

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

טליה: איזע מססן יעקב, הוא ה'ה צרירן לברח מעשו הרשע!

יונתן: אכל הוא לקח לו את הברכות, לכן הוא אשם!

בני: הוא לא אשם! רבקה אמרה לו להביא אכל ליצחק, והוא קים את מה שהיא אמרה! ההפך, זו מצוה גדולה של כבוד הורים!

יונתן: אכל יצחק בכלל לא רצה לברך אותו! הוא 'עבד' על אבא שלו!

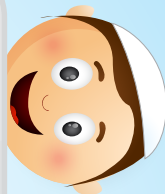
נעמה: בואו בואו נעשה כאן סדר... אני חושבת שכלכם קצת צודקים. באמת, לחטוף משהו ששייך למישהו אחר - זה לא טוב. ולכן זה נראה שיעקב שחטף את הברכות של עשו, לא עשה מעשה טוב. אבל מצד שני, רבקה אמנו שהייתה צדקת גדולה, והיא הייתה אמא של יעקב - היא אמרה לו לעשות את המעשה הזה. אז פנאה זה כן מעשה טוב!

בני: נו, אז הוא עשה מעשה טוב או לא טוב?

נעמה: לחטוף זה לא טוב. אבל רבקה ידעה שבאמת הברכות שייכות ליעקב ולא לעשו. יעקב קנה את הבכורה מעשו, ולכן הוא הבכור ולו מגיעות הברכות הראשונות של יצחק. לכן היא אמרה ליעקב לעשות זאת, והוא קים את דבריה.

ובאמת, בסוף יצחק גם הסכים לברכות שיעקב קבל.

בת

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...